

El PSC accepta el lideratge de Maragall

El IX Congrés del Partit dels Socialistes de Catalunya, fet del 16 al 18 de juny a Barcelona, ha significat que tots els sectors del partit acceptin deixar les regnes de la formació en mans de Maragall, com a aposta definitiva per intentar assolir el govern de la Generalitat.

El IX Congrés del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), tal com estava previst, ha escollit la nova executiva, encapçalada pel tàndem Pasqual Maragall, com a president, i José Montilla, com a primer secretari.

La nova direcció del PSC sembla indicar la superació d'una època en la qual les relacions entre els diferents sectors es basaven pràcticament en l'enfrontament. De fet, el producte d'aquelles lluites ha estat la solució actual: un lideratge que no recau en una sola persona, sinó en dues. La fórmula consisteix a dotar de competències executives la presidència del partit, un càrrec que fins ara tan sols tenia caràcter honorífic. Així, l'ex-alcalde de Barcelona ocuparà la presidència i José Montilla, la primera secretaria.

Amb aquesta fórmula, si bé és indiscutible el lideratge electoral i mediàtic de Maragall, en el si del partit, José Montilla, alcalde de Cornellà de Llobregat, passa a tenir també un paper clau. En la nova executiva, Montilla haurà de ser l'element cohesionador entre els sectors que donen suport al nou president del PSC —més partidaris d'una obertura del partit a la societat— i l'anomenat 'aparell' del partit.

Montilla, el pont entre dos mons. La clau que permet entendre l'existència d'aquest tàndem en la cúpula del PSC és el desenvolupament recent de la formació socialista. Certs sectors

del PSC fins i tot consideren que fa uns quants mesos aquesta solució hauria estat impossible d'imaginar.

De fet, el camí que ha conduït cap a aquesta entesa s'inicia a mesura que Narcís Serra comença a tenir pes a Madrid, sobretot com a vice-president del govern de González. És llavors quan Josep Maria Sala, aleshores

clatà amb el traumàtic Congrés de Sitges, a principis del 1994, on la divisió interna s'acabà de configurar. D'aquell congrés, en sortí una executiva pràcticament ingovernable que desembocà en un altre congrés, el de l'Hospitalet de Llobregat, l'octubre de 1996. Va ser llavors quan Narcís Serra fou escollit primer secretari del PSC, en substitució de Raimon Obiols.

Les tensions internes encara van tenir un altre capítol en el congrés de la federació de Barcelona del novembre d'aquell mateix any. Maragall anunciava la seva disconformitat amb la línia de la direcció del partit, i poc després abandonava l'alcaldia de Barcelona.

A partir de llavors, Narcís Serra començava la seva tasca subterrània de teixir estratègies de sutura per guarir les profundes ferides del PSC. És aquí quan comença l'acostament cap a Montilla, que mantenia bona relació amb els "capitans" del Baix Llobregat i alhora era pròxim al sector "institucional", per la seva condició d'alcalde de Cornellà de Llobregat.

Durant el seu mandat, Narcís Serra va anar creant els nexes que van permetre establir un pacte amb els "capitans" del Baix Llobregat per fer possible el retorn de l'ex-alcalde barceloní a l'escena política de Catalunya. Així doncs, aquesta entesa probablement no hauria estat possible sense el suport dels sectors propers a Montilla.

El IX Congrés del PSC ha matisat la visió federalista d'Espanya i, en general, els punts més catalanistes del discurs de Maragall.

secretari d'organització del PSC, comença a col·laborar estretament amb Serra. Aquella relació trencava el fràgil equilibri entre els sectors obiolistes (Raimon Obiols era el primer secretari del PSC, i exercia un lideratge més ideològic) i els anomenats "capitans", encapçalats per Sala, qui dominava, en gran part, l'aparell del partit. Els conflictes interns es van agreujar amb els acords entre el govern del PSOE i CiU a Madrid, el 1993, que van deixar el PSC en una situació molt incòmoda a Catalunya. La crisi es-

A banda de la reducció dels membres de la direcció del partit, de 52 a 29, defensada per Maragall per aconseguir més operativitat, el nou òrgan de govern respon als equilibris necessaris per a fer possible la convivència entre els diversos corrents. Tot aquest esforç està dirigit a tancar files per a fer possible l'objectiu d'aconseguir que la presidència de la Generalitat de Catalunya sigui per al PSC, amb el lideratge de Maragall.

Ara bé, observant, per exemple, els resultats dels vots obtinguts per cada un dels membres de l'executiva del PSC en el congrés, queda clar que, tot i l'entesa proclamada mútuament entre els dos nous líders dels socialistes catalans, el pes de l'aparell del partit és encara prou important i haurà de ser molt tingut en compte per l'actual president del PSC. És significatiu que Pasqual Maragall hagi estat escollit president amb el 79,5% dels vots dels delegats, pràcticament els mateixos que els obtinguts per Josep Borrell (79,6%), i menys que els de Miquel Iceta, el nou secretari d'acció política, electoral i portaveu (amb el 82,1%) –postulat per l'aparell del partit per ser secretari d'organització, però no comptava amb el suport de Maragall– o el mateix José Montilla, el més votat, amb un 82,7% dels vots dels delegats.

De la mateixa manera, els membres de la nova comissió executiva menys votats són persones vinculades a les tendències menys "oficials" dins del PSC, com Montserrat Tura (amb un 43,2% dels vots, persona de l'entorn de Maragall), Joan Ignasi Elena (47,7% i vinculat als sectors obiolistes), Montserrat Duch (48,6% dels vots, també propera al nou president del PSC), Manuel Nadal (48,7%, de Girona, amb bona relació amb Maragall) o Maria Badia (49,5%, obiolista).

Amb aquesta pressió de l'aparell del PSC, el IX Congrés també ha servit per a matisar la visió federalista d'Espanya i, en general, tot allò relacionat amb el discurs més catalanista de Maragall.

Per exemple, tal com explicava el diari *El País*, el dilluns següent al congrés: "Tant Montilla com Maragall van fer bona part dels discursos en castellà, exemple de la important renovació que s'està produint en la direcció". I és que dels 29 membres de la nova executiva, 19 són de l'aparell, mentre que els deu restants són propers al maragallisme.

Ciutadans pel Canvi (CpC), el contrapès. Veient l'evolució recent del PSC, és lògic pensar que CpC va néixer –a banda de voler ser una proposta per regenerar les estructures dels partits polítics– com un element de contrapès de Pasqual Maragall davant del poder de l'aparell del partit i els "capitans". Per tant, la majoria que avui hi ha en la direcció del PSC, s'oposarà a totes aquelles mesures que pogués fer Maragall per reforçar les plataformes de CpC, que, a parer dels "capitans", puguin debilitar el partit.

Ara cal veure quins són els moviments d'aquesta formació nascuda com a plataforma de suport electoral a Pasqual Maragall en les passades eleccions al Parlament de Catalunya.

De moment, encara no és clar quin serà el paper que representarà CpC. Algunes veus del PSC, així com de la plataforma de suport a Maragall, defensen que Ciutadans hauria de ser una eina que li servís al PSC per a arribar a àmbits a què tradicionalment no hi ha accedit, com algunes comarques, determinats sectors professionals o de joves. Però també és cert que dins de CpC hi ha partidaris de mantenir una estreta col·laboració amb el PSC, però preservant una estratègia pròpia.

L'actual vinculació directa de Pasqual Maragall amb la direcció del Partit dels Socialistes de Catalunya haurà de comportar la redefinició del paper de CpC. I és probable que si els ajustats equilibris aconseguits en l'executiva socialista no es traslladen també a les relacions PSC-CpC, els darrers esdevinguin una molèstia, no solament per a l'aparell, sinó també per a Maragall mateix. Si és així, els uns i els altres podrien arribar a replantejar-se la necessitat de mantenir en funcionament una organització com aquesta.

José Montilla, primer secretari, i Pasqual Maragall, nou president del partit, formen el tàndem de consens triat pel PSC amb l'objectiu d'assolir al govern de la Generalitat. El pes de l'aparell a la nova executiva, però, encara és força important.

Enric Rimbau